

Căminul mult visat

LYNN AUSTIN

Căminul mult visat

Traducere de Lavinia Cernău

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2010

Copyright © 2008 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Until We Reach Home
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Căminul mult visat

de Lynn Austin

Copyright © 2010 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Lavinia Cernău

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN

Căminul mult visat / Lynn Austin. — Oradea :
Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-90-2

821.111-97=135.1

Familiei mele:
soțului meu, Ken;
copiilor mei, Joshua, Benjamin,
Maya și Vanessa;
mamei și tatălui meu;
și surorilor mele, Bonnie și Peggy

LYNN AUSTIN a câștigat de patru ori premiul Christy pentru romanele sale istorice *Tărâmurii ascunse*, *Lumina din întuneric*, *Stâlpul de foc* și *A Proper Pursuit*. Pe lângă faptul că este autoare, Lynn este o oratoare celebră la conferințe, în aziluri și la diferite evenimente bisericesti și școlare. Împreună cu soțul ei, locuiește în Illinois și are trei copii.

PARTEA ÎNTÂI

Suedia

IANUARIE 1897

*E bine să ajungi la capătul călătoriei,
dar până la urmă, călătoria în sine
contează cel mai mult.*

URSULA K. LE GUIN

CAPITOLUL 1

Elin Carlson intră în șopron și avu sentimentul că întreaga lume i se dăduse peste cap. Sora ei, Sofia, se oprise din treabă și stătea scaldată într-o rază de lumină; iar aproape de ea, vorbindu-i încet, era unchiul Sven. Mâna lui se odihnea pe părul Sofiei, care-i atârna pe spate într-o coadă lungă, împletită, de culoarea spicelor de grâu. Elin își aminti greutatea mâinii lui pe creștetul ei și, pentru o clipă, simți că nu mai are aer.

Să nu mai spui nimănui, Elin.

Frica ei se dezlănțui într-un urlet găuit.

— Sofia!

Sora ei tresări. Sofia era atât de timidă, îi era groază de întuneric și de găștele mătușii Karin și uneori, chiar de propria-i umbră. Sofia își duse mâna la piept și se întoarse către Elin.

— M-ai speriat!

— Elin se furișează mai ceva ca un șoricel, nu-i așa? zise unchiul Sven râzând binedispus și așezându-și șapca înapoi pe cap. El păși cu pași mari pe lângă Elin, atingându-i umărul în treacăt în timp ce părăsi grajdul, iar paietele scârțâiră sub cizmele lui grele.

Să nu mai spui nimănui...

Lui Elin îi bătea inima mai să-i sară din piept. Țintuită locului, Elin nu reuși nici să se miște, nici să scoată vreun cuvânt. Aburul respirației ei tăiate străpungea aerul rece de iarnă. Între timp, Sofia își reluase treaba, dar după o clipă se opri și își ridică din nou privirea.

— Ce s-a întâmplat, Elin?

— Nimic.

Totul.

Sofia avea șaisprezece ani, aceeași vârstă ca și Elin în urmă cu trei ani, când unchiul Sven și familia sa veniseră să locuiască cu

ele. Elin trebuia neapărat s-o avertizeze pe Sofia, să-i spună ce s-ar putea întâmpla, ce aproape că se întâmplase azi. Dar Sofia era atât de mică, atât de nevinovată. Atât de fericită. În urmă cu trei ani, și Elin fusese la fel.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sofia din nou.

Elin dădu din cap și ieși în grabă din grajd, alergând după unchiul ei, încercată de frică și mânie în același timp. Cizmele ei mușcau din stratul de zăpadă în timp ce fugea. Elin îl ajunse din urmă când acesta se opri lângă stiva de lemne. El se întoarse încet către ea.

— Dorești ceva, Elin?

Cum îndrăznește să pretindă că nu știe. Cum îndrăznește să zâmbească ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, niciodată. Elin deschise gura, dorindu-și cu ardoare să strige: *Las-o pe Sofia în pace!* Dar nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

Unchiul Sven se uită la ea, cu privirea pironită în ochii ei, zâmbindu-i netulburat, după care se aplecă ținând toporul într-o mână și un buștean în cealaltă. Sven așeză bușteanul în picioare pe butuc și îl crăpă dintr-o lovitură.

Dacă spui cuiva, vei regreta amarnic.

Mânia lui Elin dispăru, acum simțea doar frica. Pur și simplu nu mai avea cuvinte. Era cu totul neajutorată.

Elin îi întoarse spatele și alergă spre șopron, conștientă că totul se schimbase. De acum înainte, trebuia să-și păzească sora zi și noapte. Nu mai putea s-o lase niciodată pe Sofia singură cu el. Și nici pe Kirsten. Kirsten era sora lor mijlocie, de numai optsprezece ani – oare reușise unchiul lor să facă în așa fel încât să fie singur și cu ea?

Teama îi cutremură pieptul în timp ce o privea pe Sofia care puneă fân proaspăt în boxele vacilor. Afară se auzea sunetul constant al loviturilor de topor ale unchiului lor. Tremurând, Elin trase adânc aer în piept, luptându-se să-și mențină o voce calmă.

— Ajunge pentru azi, Sofia. Du-te în casă.

— De ce? Ce-i cu tine? Ești palidă ca varul.

– Nimic. Elin înșfăcă furca din mâinile Sofiei și o sprijini de perete. Vin cu tine.

– Te porți atât de prostește câteodată, zise Sofia încrunându-se.

N-o să te creadă nimeni, Elin. Vor zice că ești nebună.

Dar poate chiar era nebună. Apăsarea din suflet crescuse, dar Elin trase din nou aer în piept și încercă să vorbească normal.

– Ce făcea unchiul Sven aici?

– N-o să ghicești niciodată! Ochii de un albastru deschis ai Sofiei străluceau de bucurie. Mi-a spus că dacă vreau, pot să merg cu el în sat mâine. Că îmi cumpără ceva dulce de la magazinul lui Magnusson – orice vreau eu.

Deci așa avea să înceapă pentru Sofia. Sofiei îi plăceau dulciurile foarte mult; la fel de mult cum tânjise Elin să fie consolată după moartea părinților lor. Unchiul Sven avusese cuvinte mângâietoare pentru Elin, îmbrățișări calde și un umăr pe care să plângă. *Ești deosebită, Elin. Știi lucrul ăsta? Fetița mea deosebită.* Acum, încrederea Sofiei avea să fie cumpărată cu bomboane de mentă și batoane de lemn-dulce.

– Nu te poți duce cu el, Sofia. Trebuie să mă ajuți la... la... Am nevoie de ajutorul tău mâine.

– Dar unchiul Sven a spus că...

– O să mergem noi două în oraș, altă dată. Acum vino în casă cu mine. Elin încercă s-o ia de braț pe Sofia, dar Sofia se trase înapoi. Expresia de fericire de pe chipul ei rotund și dulce se transformase în mânie.

– Nu trebuie să fac ce zici tu. Nu ești mama mea!

– Știu, știu... Dar la urma urmei, ce faci aici în șopron? Credeam că e rândul lui Kirsten să facă asta. Unde e Kirsten? Și nu trebuia să ai grijă de copii pentru mătușa Karin?

– Kirsten i-a luat la o plimbare în pădure. Mi-a promis că spală vasele timp de o săptămână dacă facem schimb de sarcini.

După cum o știa Elin pe Kirsten, ea și cei trei verișori ai lor urmăreau elfi prin pădure sau porniseră la vânătoare de troli.

Pentru Kirsten, orice plimbare prin pădure era o aventură, orice bolovan – un trol cocoșat, orice adiere cu foșnet de frunze – un elf care se furișea grăbit. Lui Elin îi veni rău când își aminti de câte ori lucrase Kirsten singură în șopron în ultimele două săptămâni.

Dar nu, unchiul Sven nu va putea s-o amăgească pe Kirsten, nu-i așa? În primul rând, ea făcea tot timpul ceva, nu stătea locului o clipă, așa că nu avea cum să fie ademenită cu minciunile lui. În al doilea rând, Kirsten era la fel de hotărâtă și îndrăzneță ca strămoșii lor vikingi, rareori respectând regulile cuiva și purtându-se tot timpul mai degrabă ca un băiat decât ca o fată. Kirsten mai degrabă s-ar fofila de la treburile casei și s-ar aventura în pădure, decât să stea lângă foc și să brodeze. Chiar și părul ei de culoarea paielor era de neîmblânzit, mereu reușind să se sloboade din ace și cosițe și să fluture la fel de liber ca și ea.

Nu, unchiului lor i-ar fi mai ușor s-o momească pe Sofia, care era blândă și timidă, cu un caracter liniștit și ascultător. Sofia era plămădită ca și Elin, cu oase fine și delicate. Elin își aminti ziua în care unchiul ei își strecurase degetele groase în jurul taliei ei, șoptindu-i: *Ia te uită, Elin. Zveltă ca o nuielușă. Aș putea foarte bine să-ți rup oasele, uite așa.* Dar amenințările astea au venit mai târziu, după ce Elin mai crescuse și începuse să se îndepărteze de el.

Elin își dădu seama brusc că nu se mai auzeau loviturile de topor. Inima începu să-i bată mai tare.

– Hai în casă cu mine, Sofia. În momentul ăsta!

– De ce ești atât de furioasă?

– Nu sunt furioasă. Doar că... doar că nu-mi place când tu și Kirsten faceți schimb de sarcini. Întotdeauna profită de tine. Elin o conduse pe Sofia afară din șopron, aruncând o privire spre stiva de lemne. Unchiul Sven nu mai era acolo. Elin cercetă cu privirea hotarele pădurii ce mărginea ferma, în căutarea lui Kirsten, convinsă că putea să-i zărească haina roșie și șorțul cu dungi albastre, dar nici pe ea nu o văzu.